

CUPRINS

PRIMA PARTE	9
Capitolul 1: Deirdre	10
Capitolul 2: Deirdre	18
Capitolul 3: Deirdre	24
Capitolul 4: Theo	32
Capitolul 5: Deirdre	39
Capitolul 6: Deirdre	47
Capitolul 7: Deirdre	55
Capitolul 8: Deirdre	65
Capitolul 9: Deirdre	71
Capitolul 10: Theo	77
Capitolul 11: Theo	86
Capitolul 12: Deirdre	91
Capitolul 13: Deirdre	101
Capitolul 14: Deirdre	110
Capitolul 15: Theo	117
Capitolul 16: Deirdre	123
Capitolul 17: Theo	127
Capitolul 18: Deirdre	136
Capitolul 19: Theo	140
Capitolul 20: Deirdre	148
PARTEA A DOUA	155
Capitolul 21: Deirdre	156
Capitolul 22: Theo	164
Capitolul 23: Deirdre	172
Capitolul 24: Deirdre	178
Capitolul 25: Theo	184
Capitolul 26: Deirdre	190
Capitolul 27: Deirdre	196
Capitolul 28: Theo	202
Capitolul 29: Deirdre	206
Capitolul 30: Theo	214
Capitolul 31: Deirdre	219
Capitolul 32: Deirdre	224

Capitolul 33: Deirdre	229
Capitolul 34: Theo	235
Capitolul 35: Deirdre	246
Capitolul 36: Deirdre	255
Capitolul 37: Theo	264
PARTEA A TREIA	269
Capitolul 38: Deirdre	270
Capitolul 39: Deirdre	274
Capitolul 40: Theo	282
Capitolul 41: Deirdre	289
Capitolul 42: Theo	296
Capitolul 43: Deirdre	302
Capitolul 44: Deirdre	309
Capitolul 45: Theo	318
Capitolul 46: Deirdre	320
Capitolul 47: Theo	324
Capitolul 48: Theo	328
Capitolul 49: Deirdre	331
Capitolul 50: Deirdre	333
Capitolul 51: Theo	336
Capitolul 52: Theo	342
Capitolul 53: Deirdre	349
MULȚUMIRI	353
DESPRE AUTOARE	357

CAPITOLUL 1

Deirdre

Nu știam ce să port la înmormântare. În oricare altă zi, i-aș fi cerut sfatul surorii mele, pentru că ea știa întotdeauna cum trebuie făcute lucrurile. Dar Caro era moartă și nu aveam să-i mai aud niciodată vocea blândă, ușor răgușită.

După ce am scos fiecare piesă vestimentară pe care o dețineam - toate negre - din mica nișă pe care o foloseam pe post de dulap, am ales o tunică ce putea trece drept rochie. Apoi mi-am pus o pereche de colanți și un cardigan care îmi ascundea tatuajele de pe brațe. În picioare mi-am luat niște pantofi cu toc scumpi și deloc practici, care nu puteau fi decât un cadou de la sora mea.

Urcând scările din apartamentul meu de la subsol din Queens, am simțit un nod în stomac. Dar abia când am luat metroul spre Manhattan și am ajuns în fața bisericii m-am simțit cu adevărat ca un impostor.

– Numele și invitația? m-a întrebat un agent de pază în uniformă.

– Deirdre Crawley. Sunt sora Carolinei Thraxton.

Agentul a spus ceva ce nu am înțeles, fiindcă priveam fațada bisericii, copleșită de un sentiment de déjà-vu. Peste tot găsești biserici catolice cu scene sculptate în

piatră, reprezentând Învierea sau Ziua Judecății. Dar asta avea în centru Răstignirea, reprezentată cu o intensitate sumbră, care mi-a golit pieptul de aer.

– Sfântul Vincent Ferrer, am murmurat. Aici a fost sora mea mireasă, cu patru ani în urmă.

– Care e numărul de pe spatele invitației tale? a întrebat agentul, vizibil nesigur, dacă trebuia să fie politicos cu mine sau nu.

Am clipit, încercând să-mi amintesc. Unul dintre slujitorii familiei Thraxton livrase invitația luni, la ora șase seara. *În amintirea Carolinei Anne Thraxton*, scria cu litere negre, reci, embosate pe un carton gros, ivoriu. *Vă invităm să fiți alături de noi la serviciul memorial, urmat de prânzul comemorativ.* Mă îngroziseră vișele negre, elegante, dar spinoase, care înconjurau numele ei, gata să-l sufoce.

– Începea cu un șapte. Pe spate erau șase cifre, însă doar una îmi venea în minte. Am aruncat invitația pe raftul bibliotecii imediat ce am citit-o și de atunci nu m-am mai uitat la ea.

– Aveți nevoie de acel cod, a insistat agentul de pază. Altfel nu puteți intra.

În acel moment, mi s-a schimbat instant dispoziția. Abia dormisem în noaptea dinainte; adevărul era că abia închisesem ochii de când murise sora mea, cu o săptămână în urmă. La biserică am ajuns pe pilot automat, mergând până acolo ca un zombie. Cum acest nemernic insensibil era primul obstacol real pe care-l întâlneam, toată durerea mea s-a transformat brusc în furie.

– Sora mea e moartă și tu nu mă vei opri să intru la înmormântarea ei?!

Vocea mea era tăioasă ca o lamă.

De parcă ar fi simțit că vreau să-l lovesc, agentul de pază s-a dat brusc înapoi. M-am strecurat pe lângă el și am urcat în fugă treptele.

În interior, trandafiri albi înfloreau ca o ciumă peste lemnul întunecat al fiecărei strane. Invitații îmbrăcați în ținute couture râdeau și bârfeau. Panglici albe și tulle se înfășurau în jurul buchetelor imense de la capătul fiecărui rând. Biserica arăta exact ca în ziua nunții lui Caro și mă simțeam la fel de inadecvată ca atunci.

Aș fi izbucnit în plâns exact în momentul ăla dacă agentul nu mi-ar fi răsuflet în ceafă chiar atunci.

– Nu are invitație, a spus el, să audă cât mai mulți din jur. Nu are ce căuta aici.

Am dat să plec, dar mi-a apucat încheietura mâinii. Am tras aer adânc în piept. *Caro, te rog să mă ierți că o să lovesc pe cineva la înmormântarea ta.*

– E agresivă. M-a împins ca să intre, se văita agentul, în timp ce mă întorceam, strângându-mi pumnul drept.

– Serios? răspunse o voce șireată. Consideră-te concediat.

Mi-am desfăcut pumnul, să nu mi se poată citi intenția pe care o avusesem. Juliet Thraxton stătea acolo, cu umerii ei lați și cu oasele mari, îmbrăcată într-un costum negru mulat, cu două broșe cu diamante prinse pe rever. Părul ei blond platinat era strâns într-un coc și ascuns sub o pălărie neagră cu pene, completată de un voal scurt. Arăta ca un accesoriu dintr-un film vechi, purtat de o văduvă care plătise pe cineva să-i împuște soțul.

Gura ei plină, vopsită într-un roșu aprins, a continuat să vorbească:

– Îți pare că glumesc? l-a întrebat pe paznic. Nu glumesc. Pleacă.

Fața lui era roșie ca focul.

– Dar ea...

– Te-a împins din drum. Am auzit.

A fluturat din mână spre el, ca și cum ar fi fost un țânțar.

– Thraxtonii nu angajează ratați. Dispari.

El s-a retras, bombănind furios.

– Mulțumesc, am spus precaut. Caro obișnuia să spună că datul oamenilor afară îi oferea lui Juliet, cumnata ei, un scop în viață.

– Mă așteptam de la tine să însuflețești chiar și o înmormântare.

M-a măsurat atent, din cap până-n picioare, și și-a ridicat o sprânceană, de parcă dezamăgisem din nou. Juliet era regina remarcilor înțepătoare și a comentariilor ironice, iar pentru o clipă am crezut că era pe punctul de a mă ataca. În schimb, a oftat.

– Probabil vrei să-l vezi pe Teddy, a spus. E în față, cu bona lui.

– Cum se simte?

– E greu pentru el. Săracul copil!

A făcut un pas să plece, dar s-a întors pentru o ultimă replică:

– Nu căuta necazuri. Te găsesc ele pe tine oricum, a adăugat ea enigmatic, înainte de a se retrage elegant.

Nu eram sigură dacă se referea la incidentul cu paznicul sau la tatăl meu. Am privit prin mulțime, dar nu l-am zărit. Probabil că urmărea totul de la distanță, ca un monstru aflat la vânătoare.

Mă simțeam expusă, ca și cum aș fi defilat pe culoarul central al bisericii. Oamenii își întorceau privirile spre mine, dar nu eram atât de importantă, încât să-mi vorbească. Sicriul surorii mele trona în fața altarului, dar încă nu eram pregătită să merg spre el. Așa încât l-am căutat din priviri pe nepotul meu.

Teddy purta cel mai mic și mai elegant costum negru din lume, completat cu o floare albă la rever. S-a ridicat în picioare pe bancă să mă îmbrățișeze.

– Mătușa Dee, a oftat Teddy aproape de gâtul meu.

Ce i-aș fi putut spune unui copil de trei ani și jumătate, a cărei mamă murise pe neașteptate? Toți cei care o cunoscuseră pe Caroline erau încă zguduiți de șoc. Dacă mie îmi era greu să înțeleg, pentru fiul ei trebuia să fie de-a dreptul imposibil. Nu aveam idee ce îi spusese tatăl lui.

– Ești un băiat puternic, nu-i așa?

Puternic era cel mai mare compliment pe care îl putea oferi cuiva familia mea. *Drăguț* era în regulă, *deștept* era bine, dar ceea ce ne doream să fim, mai ales, era *puternic*.

– Da, a răspuns el, mândru.

Gloria Rivera, bona lui, s-a ridicat în picioare. Avea undeva între treizeci și cincizeci de ani - era imposibil de spus - minionă, cu părul negru ca abanosul, cu fața rotundă și cu ochii plini de compasiune.

– Îmi pare atât de rău, Deirdre.

– Mulțumesc.

A fost singura persoană de acolo care mi-a spus aceste cuvinte.

Când, în cele din urmă, Teddy mi-a dat drumul din îmbrățișare, m-am îndreptat spre sicriul surorii mele, trasă spre ea ca de un fir invizibil. Partea superioară era

deschisă, astfel încât oricine îi putea vedea fața perfectă, impecabilă. Caro era aidoma cu Frumoasa Adormită, blondă și cu obrajii îmbujorați. Aproape că o puteam vedea ridicându-se din clipă în clipă, zâmbind, ca și cum toată scena asta ar fi fost doar o farsă elaborată, menită să ne reunească familia destrămată.

– Nu știam că se poate să-ți fie dor de cineva atât de mult, am șoptit.

Pentru o clipă, în ciuda murmurului mulțimii din spațiile noastre, mi s-a părut că eram singure în biserică imensă. Și apoi iluzia s-a spulberat. O mână, cu un inel Claddagh din aur, s-a așezat pe lemnul lustruit al sicriului. L-am recunoscut pe tata, înainte să-i văd fața. Țsta era momentul de care mă temusem.

În timpul vieții, sora mea fusese ca un tampon între noi, ținându-ne la distanță unul de celălalt, ori de câte ori ne aflam, forțați, în aceeași încăpere – la propria ei nuntă, la înmormântarea mamei noastre, la botezul lui Teddy.

Ne-am privit pentru o clipă. Ochii lui albaștri erau duri și reci. Aerul dintre noi era otrăvit. Nimic nu se schimbase. A deschis gura să vorbească, dar m-am întors și m-am îndepărtat, înainte să apuce să scoată vreun cuvânt.

Acordurile minore ale orgii subliniau urâțenia momentului. Am coborât pe culoar clătinându-mă. Era doar imaginația mea sau mă priveau toți? La nuntă auzisem pe cineva spunând: *Poți să crezi că Theo s-a căsătorit cu ea?* Au fost atunci comentarii nesfârșite, de cât de norocoasă era sora mea. O invitată cu părul tapat și cu bijuterii scumpe îi spusese chiar Carolinei: *Trebuie să te simți ca Cenușăreasa.* Sora mea, întotdeauna impecabilă, nu găsisese un răspuns mai bun decât un zâmbet absent. La în-

mormântarea ei, atmosfera nu era cu nimic diferită, chiar dacă fata norocoasă se afla acum într-un sicriu.

Aveam nevoie de aer proaspăt. Simțeam un nod în gât, pe care nu-l puteam înghiți. Mentea mea nu se putea desprinde de gândul la mama: ce ar fi crezut ea despre scena asta? Fiica ei cea mare, moartă. Soțul și fiica ei cea mică, la cuțite. De când eram copil, mama îmi părea mereu tristă - indiferent ce lucru bun apărea la orizont, o umbră întunecată îl urma îndeaproape pe fața ei. Și, trebuie să recunosc, nu se înșelase niciodată.

Când am ieșit din biserică, gardienii mi-au aruncat o privire curioasă, dar cel care mă șicanase dispăruse. Am coborât treptele cu zgomot. Era o zi însorită de aprilie. M-am ținut departe de un grup de fumători care păreau abătuți. Pe trotuar, un individ dubios cu o cameră a îndreptat obiectivul spre mine. M-am întors cu spatele, scoțându-mi telefonul. Aveam nevoie să-mi țin mintea ocupată cu ceva, altfel simțeam că explodam.

Atunci am văzut prima dată e-mailul: Ai un mesaj privat de la Caroline Crawley.

Sora mea fusese Caroline Thraxton din ziua nunții ei. Numele ei de fată făcea ca mesajul să pară desprins din alt timp, o relicvă digitală a unei persoane dispărute de patru ani.

Când am dat click, ecranul a căpătat o nuanță galben-pergament și pe el a apărut acest text:

Osiris's Vault îți păstrează toate datele în siguranță și protejate.

Apoi, un alt rând de text:

Caroline Crawley vrea să citești această scrisoare.

Pe ecran a apărut o imagine cu Osiris, zeul egiptean cu fața verde, sfârtecat de propriul frate și reîntregit de